

Sen Olsaydın

— ahmet-saygi · 28 Eylül 2010

Küçücük bir tohumdu bu aşk

İlk seni gördüğümde düşmüştü, gönül toprağıma

Öyle sevmişt ki yerini

Zamanla sarmaş dolaş olup da, karışmıştı toprağıa

Onu öylece sakladım ki

Ne çürümesine izin verdim, ne de yok olmasına

Çok özen gösterdim

Unutmamak için onu, bir başına toprağıın altında

Yıllar geçti aradan

Ve yine ilk gün gibi, sen çıkmıştın karşıma

Değişmiştik ikimizde

Ne ben eskisi kadar suskun, ne sen yanımda

Yıllar geçmişti

Gelmişti artık gönülde saklı tohumun, toprakta

Filizlenme vakti

Çocuk değildik artık, büyümüştük aynı zamanda

Ve zamanı gelmişti

Filizlenen aşk tohumunun, sana sırrını açıklamaya

Günlerden bir gündü

Biraz soluk, biraz buruk, biraz ürkek, biraz korkak

Ve her şeye rağmen biraz cesaret

Sadece o mahzun gözlerine bakarak

Dedim ki;

Bir tohumu, ne olur toprağa saklasak

Dedi ki;

Zamanla filizlenir, topraktan çıkarak

Dedim ki;

Sonra ne olur, düşüncelere dalarak

Dedi ki;

En fazla gül olur, beni alaya alarak

Peki dedim;

Bu tohum aşksa ve açan gül sensen eğer

Zamanı gelmiş midir, bu aşkı açıklamanın

Bulmadı bile bu aşkı, düşünmeye değer

Sonra son sözünü söyledi, o anın ve zamanın

Sen bu aşkı sakla, gülü de başkasına ver

Ağlıyorum;

Ŗimdilerde tuttuğum, solgun kırmızı bir gül,

Elime batan dikenler, toprağa damlayan kan

Ey kadere kuskün yüzüm, gülebiliyorsan gül

Bir daha aşk yetişmez, gönöl oldu kan revan

Sadece bir tek kökü kaldı sana hatıra, ondan

Merak etme gönöl, çürütür elbet onu da zaman

Seslendirenler : Elif Reyya Naz & Işık Arsoy